

[Gustav Pedersen.]

satser, der ydes til Ikke-Forsørgere, meget sjældent kan komme til at kollidere med Satsene efter $\frac{2}{3}$ -Bestemmelsen, men der kan som sagt komme visse Tilfælde, hvor en saadan Kollision finder Sted, og saa vil det være naturligt, at man har den samme Grænse for alle Grupper.

Endelig skal jeg til sidst omtale den Aldersgrænse for Børn, der er fastsat for Retten til Børnetillæg. Vi fik under en tidligere Behandling Grænsen forhøjet til 17 Aar. Det var selvfølgelig et Fremskridt for de Hjem, der har Børn, som først er færdige med deres Skoleuddannelse i 16—17 Aars Alderen; det vilde være urimeligt, at man i saadanne Tilfælde skulde tvinge Hjemmene til at tage deres Børn ud af Skolen. Men der er jo ingen Sikkerhed for, at dette Forhold altid kan være afviklet ved 17 Aars Grænsen, og da man i alle andre Forhold anvender 18 Aars Grænsen, vil det være naturligt, at man fastsætter den samme Grænse her. Det vil altsaa sige, at Børnetillægget kan gives til arbejdsløse, der har Børn mellem 15 og 18 Aar, for saa vidt de paagældende ikke har Indtægt selv. Ligeledes finder jeg det naturligt, at man, naar man paa alle andre Felter regner den egentlige Grænse mellem Børn og unge Mennesker til 15 Aars Alderen, bevarer 15 Aars Alderen i dette Tilfælde. Der er vel ingen, der regner med, at der skulde være synderlig Risiko for, at Børn mellem 14 og 15 Aar har Indtægter af en saadan Størrelse, at det skulde forrykke Hjemmenes Økonomi paa en saadan Maade, at de ikke skulde trænge til Hjælp, for saa vidt Arbejdsløshed indtræffer.

Jeg skal som sagt indskrænke mig til disse Bemærkninger og i øvrigt for de andre Bestemmers Vedkommende henvise til mine Udtalelser ved tidligere Behandlinger af Arbejdsløshedsloven og henstille, at Lovforslaget behandles velvilligt og hurtigt.

Sønderup: Hvis man paa en kort og koncis Maade skulde give Udtryk for de Ideer, der danner Grundlag for det Lovforslag om Arbejdsløshedsunderstøttelse, der her er til Behandling, kunde man sige, at Lovforslaget gaar ud paa større Understøttelse og større Muligheder for at faa fat i disse Understøttelser, som en logisk Følge heraf større Statstilskud og som det besyn-

derlige fjerde Punkt mindre Kontrol. Det er et mildt Udtryk at anvende, at det kniber mig noget at fatte den saglige Sammenhæng mellem de forskellige Formaal, der tilsigtes. Jeg føler mig derfor foranlediget til at fremkomme med nogle faa Bemærkninger.

Jeg synes, man skal være besjælet af en særlig, om jeg saa maa sige, Arbejdsløshedskasementalitet for at kunne anse det for rimeligt, at Understøttelserne gøres større og Kontrollen mindre, ikke mindst under Hensyn til de offentlige Tilskud, der i Forvejen ydes, men rigtignok ogsaa under Hensyn til hele den Situation, vi befinder os i, ikke alene rent beskæftigelsesmæssigt, men ogsaa i økonomisk Henseende. For at undgaa Misforstaaelse vil jeg sige til den højtærede Minister, at de kritiske Bemærkninger, jeg har at gøre i Forbindelse med dette Lovforslag, er ikke rettet mod Ministeren som min Efterfølger, om jeg saa maa sige; de har ikke nogen personlig Brod. Nej, min Kritik er rettet mod de Vrangforestillinger, der gaar ud paa, at man ganske hemningsløst kan kræve ind og samtidig sige til det offentlige: I kan godt faa Lov til at betale — men vi opfatter det som en Fornærmelse og Urimelighed, saafremt der skal være en Smule Kontrol med Pengenes Anvendelse.

Jeg synes ærlig talt, det havde været beroligende, om Regeringen havde haft moralsk Mod til at optræde mod den Slags Tendenser i Stedet for, som den nu gør det i dette Lovforslag, at fremme dem. Der hører nemlig mere til Folkestyre og Demokrati end daglig Talen derom og saa daglige Besværgelser over for Kommunerne. Denne Stemmekøbspolitik for andres Midler, der fortsat synes at skulle være Særkende for Socialdemokraterne, naar de har Ledelsen, kan nok give Anledning til Bekymringer for et sundt Styres Fremtid. Det har nemlig været typisk for den sociale Politik, som Regeringen har ført i Vinter, at den fortrinsvis har beskæftiget sig med de Omraader, hvortil der er knyttet talstærke Grupper, altsaa dér, hvor de store Vælgerskarer er, dér, hvor Stemmerne er at hente. En saadan Fremgangsmaade kunde til en vis Grad være berettiget, saafremt det i særlig Grad var saaledes, at det var disse Befolkningsdele, der fortrinsvis havde social Hjælp behov, men saaledes er det ingenlunde altid. Jeg synes, man i alt for stor